

Pokorou k žití.

(úvaha)

Jedno arabské přísloví praví: *“Mír přináší bohatství, bohatství přináší zpupnost, zpupnost přináší válku, válka přináší chudobu, chudoba přináší pokoru, pokora přináší mír”*.

Naučná encyklopedie (wikipedie) jiným pohledem sděluje: *“Pokora je stav mysli, či pocit, kdy si osoba uvědomuje vlastní nedokonalost či závislost na někom ... Pokora se projevuje skromným chováním a nesobeckostí...”*.

Ano, takto by se dal uchopit pojem pokora a náš člověk by mohl jít v „klidu spát“, bude-li se projevovat skromným chováním, nesobeckostí a jistou mírou chudoby, dle svých představ o těchto pojmech. Zbožný pak obrací zrak vzhůru k výšinám s vědomím, že slouží Vyšší moci, plní-li pokorně povinnosti svého vyznání.

Avšak, kdo se pokorou opravdu zabývá, ve snaze o její pochopení a uchopení, jakoby pojednou kroužil na jednom místě. Čím více se snaží proniknout do tajů tohoto pojmu, tím více vnímá neprostupnost hranice svého snažení, neboť výraz pokora jej stále nutí uvažovat a hledat. Žel způsobem, o kterém píše ve svém díle spisovatel Abdrushin: *“Dokud vám chybí pokora k vděčnému přijímání Božích milostí, dotud zůstanete zamotáni ve svém falešném konání a myšlení...”*

Proto je na místě otázka, kde začíná ono vděčné přijímání a jestli vůbec lze pojem pokora dostatečně uchopit slovem rodné řeči a soudobým myšlením vůbec? Jak uchopit něco, co je nad rámec zažitého myšlení, co je silně podmíněno omezeným lidským věděním po mnohá staletí?

Pokusme se v rámci osobních možností představit si a oživit před vnitřním zrakem obrazy. Obrazy souborů dění v člověku a toho kolem něj, co se jej nějak dotýká.

Falešné, zamotané konání a myšlení výstižně vyjadřuje uvedené arabské přísloví. Ano, pokora přináší mír, mír pak bohatství..., ale bohatství přináší zpupnost jen tehdy, pokud není pokora „nesená“ skutečným mírem. Bohatství není v pravdě vliv pozemské moci, majetnost a vlastnictví, nýbrž forma a povznášející proudy života mající způsobilý vztah k Božím dílu – proto ...boha_t_ství. Což je výraz pro vůli Stvořitele (Boha) realizované zákonitostmi na zemi v („T“). Tedy „**bohat**“ je ten člověk, který zde na zemi (v její přírodě), žije tvůrčím způsobem v souladu s Boží vůlí, vetkané do dané pozemské úrovně. Slovo „mír“ je součástí pokory a vyjadřuje totéž, moudrost světa (v ruštině je pokora „*смиреномудрие*“ – ve smyslu *usmíření*). Kdy moudrost patří jedině řádu světů, jež beze zbytku vede Moudrost Tvůrce, Stvořitele všeho bytí.

Pozemského člověka však lze nazvat moudrým teprve tehdy, kdy je způsobilým způsobem vetkán do živoucí moudrosti světů. Má-li živý **podíl** na díle Moudrosti v jeho proměnách. Nejen svým chováním, skromností, nesobeckostí a vědomím svého místa ve vývoji, ale především pronikavostí svého nitra, živostí vlastní lidské podstaty, ducha. Přičemž živost a způsobilost ducha se projevuje jemu vlastním savým, vysoce pohyblivým magnetickým vyzářováním.

Pro niternou realizaci pojmu pokora může být velmi inspirující i výraz v němčině - „*demut*“. Vysvětlováno jako: „*potřeba (vůle) akceptovat dané okolnosti na základě vhledu do nutnosti...*“ či jinak: „*odůvodněné podrobení se daným okolnostem na podkladě vhledu...*“.

Pokora k vděčnému přijímání Božích milostí ...!

Vyjádřeno snad jinými slovy – oživená odvaha žít skutečnost činorodého tvoření v harmonii (sou-ladem) se sebou samým a s proměnnými formami života v osobní „blízkosti“.

Raději však rozviňme živý obraz, neboť zde jednotlivá slova již nestačí.

Člověk je protkán různými proudy vyzařování a sám vyzařuje. Tato vyzařování jsou určitých druhů, charakteristik a intenzit. Dnešní moderní lékařská věda jen částečně zachytává hrubé výběžky vyzařování ve viditelné podobě pomocí encefalogramů, kardiogramů, detektorů lži a dalších elektromagnetických projevů. Končí zpravidla na hranici tzv. meridiánů (energetických drah), oblasti to již oboru léčitelských aktivit, akupunktury a akupresury. Hlubší a jemnější formy léčitelství, moudrostí obdarovanými lidmi, zasahují dále do vyzařování tzv. aury člověka, kde se již snoubí lidské tělesno s proudy a středisky veškerenstva. Ale vše je ještě mnohem bohatší, neboť hybnou silou lidského bytí je jeho pronikavé duchovno ve schráně duševna. Tato část lidského vyzařování je klíčová pro charakteristiku člověka a je „obrazem“ jeho skutečného stavu, přesněji, způsobivosti jeho niterných pohyblivostí.

Jednotlivá vyzařování, jak je výše velmi stručně uvedeno, jsou neomylnou a naprosto přesnou charakteristikou člověka, bez ohledu na to, co si on sám o sobě myslí, si přeje, představuje a prokazuje svou vůlí v jednání. Onen věnec záření, zasahující do chování se člověka, je jeho „osobním průkazem“ ve vztahu k životu, krajině... stvoření, zajisté i k lidem. Stejně jako je průkazem totožnosti občanský průkaz nebo pas. Jen je tento v proměnách živý a nelze jej nijak falšovat.

Světlo bytí, ukazatel života v životě, nebo i jinak, sounáležitost s moudrostí všehomíra, se zachvívá v pojmu „pokora“. Tedy ne v samotném slově uchopeném lidským pojmoslovím, ale v živoucím dění každé minuty. Obraz pro pokoru není pro stav něco mít, anebo něčím být, ale pro ... mít schopnost pro spojení. Pro spojení, nezávislém na vědomém konání a na každodenní vědomé vůli, jež jsou ale potřebné pro opatření si pozemských potřeb.

Pokora je ctnost, tedy ohromující schopnost zářivé síly, obepínající celé světy, ctnost nesena Moudrostí. Kdy náš, pozemský člověk, je nepatrnou součástí tohoto všehomíra, kterému dala Moudrost možnost se rozhodovat v tomto nezměrném oceánu života. A tato Moudrost zároveň vložila do svého díla i pomoci ve prospěch každého jejího tvora. Člověka nevyjímaje. Každý se může rozhodovat, zda chce čerpat tvůrčí radost ze života v náručí moudrosti, nebo si chce části této náruče svévolně přisvojit pro pomíjivé živobyty.

Pokoru nelze člověku vlastnit. Stejně jako nelze oddělit moudrost člověka od Moudrosti. To by již nebyla pokora, ale jen něco, co ještě chvíli zazáří a pak „uschne“ jako neduživé ovoce oddělené od životodárného proudu. Stala by se odpadem, jež životu již nepatří.

Pokoru si také nelze vnutit, ani jednorázově osvojit, ale jen trvale vychovávat jako dítě, které se má jednou plně rozvinout pro smysluplnou radost z přijímání a pro požehnání všeho, čeho se ruce i oko zralého člověka dotknou.

Pokusme se stručně nahlédnout na zmiňovaný věnec vyzařování lidské bytosti v širších souvislostech.

Každá část lidského bytí má své formy a svá vyzařování. Nejen orgány tělesna a jejich části, ale i vzájemné proudy tekutin. Přičemž i každá částička orgánu a souvisejícího proudění má své spektrum vyzařování. Avšak to není jen produkt jejich živosti, nýbrž i část přimykající se k oživujícím formám a silám z mimosmyslových světů. Neboť je nezměrné množství pomáhajících sil, bytostí a bytůstek, jež drží a obohacují tělesno pozemského člověka v pohybu života. Všechno se to jeví jako ohromující vlnění a prolínání, plné proměn a znějících barev. Daly by se k tomu přiřadit pojmy jako energie tělesna se středisky sil a „tělo astrální“, jež je předobrazem pozemského tělesna. Toto jsou dary Moudrosti pro vývoj života pozemského člověka. Protiváhou tomuto daru je vyzařování duševna, jež je z jiného světa než tělesno. Duševní člověk, který je za účelem vývoje propojen s pozemským tělesem a jeho průvodními formami vyzařování, je odlišného druhu a také odlišných souvislostí vyzařování. Především, oživující a formující mocí jeho existence je duchovní podstata, díky svým schopnostem přitažlivosti a přijímání.

Snad by se výše uvedené dalo vyjádřit slovem rodné řeči „vím“. Dnes je tento pojem spojen s pamětí a zkušeností, ale mnohem více „promlouvá“ o svém původu slovo samotné. „V“ je vůle, avšak nikoli ta vůle, která se prosazuje našim denním vědomím, nýbrž vůle coby děj otevřeného „srdce“, otevřeného nitra, vyjádřeného v rozprážených rukách. V jejichž ohnisku je lidské srdce, coby obraz pronikavého duchovna, jež usiluje k Moci Nejvyšší v „I“. Důsledkem, míry tohoto dění je projev přitažlivé síly lásky k oné Vyšší Moci v „M“ (IVI). Což jako celek vyjadřuje slovo „VÍM“. Kdy „VÍM“ je harmonickým stavem vědoucího tvora v úrovni mu dané k vývoji. V němčině je to vyjádřeno v „Ich weiß“, kdy „der Weisheit“ je moudrost. Tedy „VÍM“ je totéž, co podíl na Moudrosti.

Nu, v čem spočívá onen podíl? Nikoli na našem přímém úsilí, chtít být pokorný, vědomě se podrobit nějakému vyznání či pravidlům, nýbrž na stavu věnců záření. Přesněji na dynamickém stavu „výběžků“, tedy toho nejjemnějšího z vyzařování daného „orgánu“ či jiné nižší či vyšší formy života.

Je možné si děj zjednodušeně představit jako sluneční spektrum transformované křišťálovým hranolem. Toto spektrum, vyzařované prizmatem, má spektrum typických zabarvení, zářivosti a čirostí. Každá barva má svůj rozsah, sílu, a monochromatickou čistotu pronikavosti. Setkají-li se dvě taková monochromatická vyzařování, z různých zdrojů, interferují spolu. Tedy dochází k vzájemnému prolínání i zesílení vzájemné komunikace. To je typický projev zákona stejnorodosti – ve spoluzachvívání. A to je také princip komunikace mezi dvěma formami pohybu života. Kdy prvotním, nejdůležitějším stavem samotných vyzařování pro „komunikaci“ je jejich míra stejnorodosti a blízké podobnosti.

Rozšíříme-li tento obraz o stav jednotlivých ústrojí a jejich částí, ať už pozemského tělesna, astrálna, duševna či duchovna, pojednou zde máme člověka ve stvoření a jeho schopnost s tímto stvořením komunikovat a to právě stupněm čistoty oněch vyzařování. Schopnost spoluzachvívání se s bytostnými a duchovními proudy a rytmy života. A protože čistoty jednotlivých vyzařování plně souvisí se zdravím, tedy plnou funkčností jednotlivých ústrojností, tak jedině zdravý člověk, stejně jako jiný zdravý organismus, může mít plnohodnotný podíl na rytmech bytostného a duchovního vyzařování ve stvoření. Je tak způsobitelný k potřebným a radostným činům, ve prospěch svého vývoje a vývoje svého okolí.

To je ovšem ideální stav prožhavenosti. V praxi je nutné, aby soubor způsobitelnosti vyzařování, jako celek, měl alespoň vzestupnou tendenci, přičemž nejvyšší stupeň způsobitelnosti musí vykazovat duchovní část, v podstatě určující směr vývoje, vše ostatní je pak průvodním jevem. Každá část vyzařování ústrojností má přirozeně nejvyšší a nejsilnější část „spektra“, která se zachvívá ve fialovém. A tato „fialovost“ má jednu specifickou vlastnost. Je schopna „spoluzachvívání se“ svou hybností s jinou, vyšší úrovní formujícími sil. Tím i možnost, aby se jednotlivé úrovně magneticky „propojovaly“. Principiálně tedy jedna část druhů vyzařování je potenciálně výživnou spojnicí bytostných proudů v dané úrovni života a druhá část má schopnost propojovat jednotlivé úrovně života mezi sebou. To je krouživý kříž života tvora, v negativním i pozitivním, v nezměrném Stvoření.

Na tomto místě je potřebné přiblížit uvedený pojem „fialovost“. Není zde míněna přímo fialová barva pozemská. Vědoci věků tento projev, „barvu“, ve stvoření nazvali „inkarnát“, nach. Nach je jen zdánlivá kombinace červené a fialové. Ve skutečnosti se jedná o spoluzachvívání nejvyšší míry pohybu pozemského („ultrafialová“) s nejnižší mírou projevu mimosmyslového světa, světa o půl stupně výše než je pozemskost (vyšší „infračervená“). Nach je průvodním (spíše příčinným) jevem vyzařování příkladně jabloňových květů nebo vyzařování pokožky lidí, zvláště nemluvnat. Věcně tak, vzájemná způsobitelnost pro inkarnaci („vtělení“) jedné úrovně „do“ druhé.

Výše uvedená schopnost, živá způsobitelnost pro „komunikaci“ s jiným blízkým druhem vyzařování, patří k podstatě pokory. Pokory, jež z nezměrných Výšin vyzařuje na každého lidského ducha z Ostrova lilí....

Až z toho všeho pak vyplývá vědomý vhléd a následné rozhodnutí pro smysluplný anebo i radostný čin, při plném vědomí si odpovědnosti.

V perlovém věnci ctností zaujímá pokora první místo. Ctnosti, které mají původ v ní, jsou: Ušlechtilost duše, srdečnost, stud, takt. Pokoře je nutno se učit.

Pokora je - odvaha ke službě - odvaha k sloužení ve stvoření! ("Mut haben zum grossen "D", zum grossen Dienen in der Schöpfung.") Tuto schopnost nese každý lidský duch v sobě, neboť ona patří ke stvoření, je její nutnou částí. Je třeba jen tuto schopnost rozvinouti.

(L.Siffried)

Snad vznikne v hledajícím člověku otázka, jak se přímo učit poznávat, v běhu všedních dnů, stupeň pokory své a také stupeň pokory bližních, co by schopnosti vřadit se do případné dělby práce či do sounáležitosti se všehomírem.

Průměrný, aktivní, věnec záření dnešního člověka dosahuje do vzdálenosti přibližně několik centimetrů za okruh dosahu prstů na ruku. To je ta nejjemnější část, jež „obsahuje“ více či méně „fialové“ vyzařování. Proto je i oblast kolen ukazatelem způsobilosti člověka pro pohyb či ono „ustát“ (nebo také „udýchat“) určitou „vypjatou“ situaci. Říká se „*neohebný v kolenou*“, „*podlomila se mu kolena*“...atd. Na kolenou může příkladně člověk intenzivněji prožít i modlitbu, protože velikost člověka, jako dipól vyzařování, lépe uzpůsobí kvalitu prolínání s proudy života v přijímání milostí života. Je-li pak vyzařování způsobilejší, vyzařuje až ke kotníkům. Pak je člověk „*pevný v kramflecích*“. Nebo také „*udýchá*“ situaci, stačí s dechem.

Další možností je vnímání maličností ve výrazu a barvy tváře a výrazu očí člověka, v běhu všedních dnů, coby ukazatele způsobilosti věnců záření. Nejen v rytmech všehomíra, ale i v hemžení lidských úradků. K počátečnímu vjemu, pro pozorování, je vhodné nahlédnout příkladně na jeden druh zábavy: „*lidský prak - human slighshot*“. Zde pozorovatel již dopředu vidí, podle výrazu i barvy tváře jak se dotyčný člověk zachová, jsa vystřelen. To znamená, v jakém způsobilém stavu je věnec jeho vyzařování pro hodnotu prožívání v přicházející mimořádné situaci vystřelení. Tuto schopnost pozorování lze pak postupně aplikovat na každou situaci, běžnou či hraniční a správně vyhodnotit způsobilost člověka, či sebe sama, v pohybu nastávajících událostí, ať jsou jakéhokoli druhu. Lze to vyvolat a otestovat i záměrně a nečekaně, silou slova.

Podobného výsledku dosáhneme také nenápadným pozorováním stavu rukou či postojů.

I sny jsou důsledkem stavu pokory. Co je živoucí a nejsilnější to se uplatní, i když by člověk vědomě často chtěl raději něco jiného. Čistota pokory je zde rozhodující.

Být vskutku pokorný je klíčové pro pozemské odloučení. Ve prospěch povznášejícího vyzařování pro další cestu na onom světě musí být dostatečně způsobilý onen nach.

Proto je nutné pečovat o tato vyzařování, především svým způsobem života, svým čistým myšlením, kázní a sebevýchovou. Aby věci mohly živě „zapadat“ do sebe, neboť hodnoty vyzařování vedou k prožívání, prozáření, řešení a povznesení. Na rozdíl od plánování, domněnek, představ a vzorců chování. Ty jsou zajisté také potřeba, ale jen pod vládou jasného nazírání a pro oblasti pomalé pozemskosti v setrvačnostech pozemského života.

...„Budte pokorní a děkujte Všemoudrému, Všemohoucímu, který vám dává milost, abyste prožili a přežili obrat světů, abyste pak mohli spolupůsobiti na veliké duchovní výstavbě, která bude podle vůle Boží.

Při tom nezapomínejte na jedno: že každému lidskému duchu zůstává svobodná vůle k rozhodnutí...“.... (z poselství Slova)